

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România.	45 lei
6 luni	22,50
3 luni	11,25
Streinitate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni	

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA BAHOVEI, 5
Lângă Palatul Justiției
= TELEFON 1698 =**SUMAR**

— Art. 62 al. IV din legea timbrului, de d-l judecător Traian R. Scriban.

JURISPRUDENȚĂ :

— Trib. Prahova s. II: *Societ. Th. Westminster Oil Sind. Ltd și Standart Petroleum Expl. Co. Ltd cu D. S. Pisău.* (Un terțiu numit ca director general de către un Consiliu de administrație al unei societăți anonime de comerț sau industrie, este obligat, atunci când i se ridică calitatea de director în care funcționa, retrăgându-i-se procura dată, să predea de îndată scriptele și averea socială noului director numit, contractul său fiind un contract de mandat, care este revocabil, iar nu un contract de locație de servicii, cum ar fi considerat contractul unui director tehnic dintr-o întreprindere industrială, care contract e irevocabil. Decisiile Camerii de acuzare și ordonanțele judecătorului de instrucțiune deși motivate în drept sau în fapt, nu pot constitui autoritate de lucru judecat și nici pot avea asupra vreo influență asupra civilului);

— Curtea de apel din Alger: (Decăderea care rezultă din tardivitatea apelului, fiind privitoare la regula și ordinea jurisdicțiilor, este de ordine publică și ca atare trebuie să fie opusă de judecător din oficiu), cu o Notă.

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de casație

— *Cas. s. I*: Perimare. Dacă chematul în garanție poate cere și perimarea acțiunii principale? — Interes comun. — Admisibilitate. — Art 257 din procedura civilă.

— *Casație s. II*: Poprire. — Instanța de validare. — Declinarea competenței. — Efecte. — Nulitatea ordonanței de poprire. — Art. 456 din procedura civilă.

— *Casație s. III*: Contrabandă vamală neflagrantă. — Proces Verbal de constatare. — Dacă trebuie aprobat de Ministerul de Finanțe? — Art. 210 din legea vămilor.

Art. 62, al. 4 din Legea timbrului

Se cerea înaintea unei judecătoria de ocol din București, restituirea unor taxe percepute de fisc, pentru că, actul în baza căruia se încasase acele taxe, n'a fost consfințit de justiție (ex: un act de vânzare anulat în urmă de judecător; sau, un act dotal, prezentat spre autentificare și refuzat din diferite motive, și care, așa cum e format, n'ar putea fi înțeles nici ca act sub semnătură privată).

Un magistrat stagiar, care prezida ședința, a respins acțiunea, pe motiv că taxele odată percepute, nu mai pot fi restituite.

D-l avocat Țunescu comenta prin *Curierul Judiciar* No. 77/912, pag. 908, acea hotărâre și,

într'un limbaj pișcător, atingea pe magistratul care judecase, spunându-i că n'a înțeles textul decât pe jumătate.

Recunosc că discuțiile juridice trebuie să fie obiective, fără personalități cari nu interesează de loc știința dreptului.

E o patimă însă a mea, un defect poate, ca, atunci când văd pe un avocat, pe care eu îl consider ca pe un tovarăș de muncă al nostru, un frate, care trebuie să meargă mână în mână cu magistratul spre a descoperi adevărul, că se atinge de noi și ne jignește, să răspund.

Am luat deci apărarea magistratului și, prin *Curierul Judiciar* No. 54/913, pag. 622, am atins puțin pe d-l Țunescu, terminând articolul cu cuvintele: că, dacă magistratul n'a înțeles textul decât pe jumătate, d-l avocat Țunescu nu l-a înțeles de loc.

A răbdător d-l Țunescu și a așteptat ca Trib. Ilfov secția I Civilă, care a fost chemat să-și deie părerea asupra problemei dacă taxele percepute de fisc în baza unui act pe care justiția a refuzat să-l consfințească, se pot restitui.

După câteva luni, Tribunalul prin sentința No. 437/913, se pronunță împărțind părerea d-lui Țunescu, și, d-sa, triumfător, în câteva rânduri, prin *Curierul Judiciar* No. 41/914, pag. 339, ne atrăgea atenția asupra ultimului cuvânt spus asupra speței.

Triumfase și nu aveam ce-i face.

Eram însă convins în sufletul meu, că sentința Tribunalului nu exprima cuvântul adevărat. Oamenii pot greși.

Adevărul însă nu șade mult timp ascuns, el, într'o zi, isbucnește, arătându-se lumii într'o lumină orbitoare, așa frumos cum e el.

La 4 Noembrie, 1915, Curtea de Apel din Iași, secția I, prin decizia sa cu No. 113 se pronunță asupra chestiunii, care, într'o motivare admirabilă, redactată de eminentul magistrat D. Voianșchi, se pronunță așa cum susțineam eu,

Dau numai partea din acea deciziune care se referă la Art. 62, al. 4 din L. T.

«Având în vedere că, în aceste împrejurări, urmează a se examina dacă o taxă de înregistrare percepută asupra unui act izbit de o nulitate absolută, poate fi restituită.

«Având în vedere că art. 10 al legii timbrului prevede că taxele de înregistrare se pot restitui numai în cazurile determinate de lege; că, apoi art. 61 al legii stabilește principiul general că fiscul este obligat să restituie ceea ce va fi perceput mai mult cu sau fără drept; că, în cazurile anume specificate de art. 62, restituirea taxelor de înregistrare se face direct de minister, că, în toate celelalte cazuri de restituire, părțile trebuie să se adreseze justiției (Art. 63 al legii timbrului); că, acest articol indică numai procedura de urmat pentru a obține restituirea, cazurile de restituire însă sunt numai acele determinate de art. 61 al legii timbrului.

«Având în vedere că reclamantii, în susținerea acțiunilor lor, se întemeiază și pe dispozițiunea art. 62 § 4;

«Având în vedere că, art. 62 § 4 al legii timbrului prevede că Ministerul restituie taxele de înregistrare, când actul juridic, în virtutea căruia se făcuse plata, nu s'a efectuat, din cauză că justiția a refuzat să-l consfințească; că, din modul cum este redactată această dispoziție, rezultă că se aplică numai în cazurile când însăși efectuarea actului juridic a fost împiedicată de a se realiza din cauza refuzului justiției, și aceste cazuri au loc numai pentru acele acte pentru perfectarea cărora e necesară autorizarea justiției, sau când tribunalul refuză autentificarea unui act, care astfel cum e alcătuit, n'ar putea fi considerat ca valabil nici ca act sub semnătură privată.

«Având în vedere că, această analiză învederează că dispozițiunea art. 62 § 4, nu se aplică și atunci când justiția ar declara nul un act viciat de o nulitate relativă sau absolută; că, prin urmare, reclamantii nu pot invoca dispoziția art. 62 § 4 pentru a cere restituirea taxelor de înregistrare percepute asupra unor acte de vânzare izbite de o nulitate absolută;

«Având în vedere că, după cum s'a demonstrat, fiscul restituie numai ceea ce va fi perceput mai mult sau fără drept (art. 61).

«Având în vedere că, agenții fiscalului nu pot judeca validitatea actelor; singura lor însărcinare este de a percepe taxele de înregistrare după natura actului juridic astfel cum se prezintă în aparență; că, actul nul dacă nu există în fond, există în formă, ceea ce e suficient, din punctul de vedere al legii timbrului, ca perceperea taxei

de înregistrare să fie legală; că, legalitatea perceperei taxei, exclude dreptul de restituire.

«Având în vedere că, acesta fiind principiul care domină dreptul fiscal, deși în cazul când actul este nul nu există mișcare de valori, totuși restituirea taxei de înregistrare nu se poate întemeia pe dispoziția art. 1092 c. civ.;

«Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier D. Volans hi, admite opozițiile făcute de Ministerul de finanțe, respinge acțiunea de restituirea taxelor, etc.»;

Iată, d-le Țunescu, adevărul adevărat asupra acestei importante chestiuni, soluțiunea real juridică, pe care, cred, că o va adopta și Suprema Curte.

Adevărul e unul și indivizibil, frumos și atrăgător ca răsăritul soarelui, el trebuie să ne îmbie la cercetarea lui, obiectiv, fără a atinge pe nimenea.

Herta, Martie 1916. **TRAIAN ROMULUS SCRIBAN**
Judecătorul Oculului Herta

TRIBUNALUL JUDEȚULUI PRAHOVA, S. II

Audiența dela 1 Aprilie 1915

Președenția d-lui AL. DRĂGHICĂNU, Președinte

Sentița comercială No. 64

Societ. The Westminster Oil Syndicate L-tđ și Standard Petroleum Exploitation C-o L-tđ cu Dimitrie Simion Pisău

Societăți anonime — Director general numit pe termen fix și cu salariu a administra și reprezenta Societatea. — Mandat salariat — Revocabilitate. — Predarea scriptelor și a averii sociale noului director. — (Art 122 c. com.; art 1553, 1514c civil; art. 129 pr. civilă).

1. Un terț numit ca director general de către un consiliu de administrație al unei societăți anonime de comerț sau industrie, pentru ca singur să administreze întreg activul social și să reprezinte societatea față de terți și în justiție, este obligat atunci când consiliul de administrație îi ridică calitatea de director în care funcționa, retrăgându-i procura dată, să predea de îndată, cu execuția provizorie, scriptele și averea socială noului director numit, imputernicit să primească, contractul său fiind un contract de mandat, care este revocabil, iar nu un contract de locație de servicii, cum ar fi considerat contractul unui director tehnic dintr'o întreprindere industrială, care contract e irevocabil.

2. Deciziile Camerei de punere sub acuzare și ordonanțele judecătorului de instrucțiune, deși motivate în drept sau în fapt, nu pot avea nici o influență asupra civilului, neconstituind autoritate de lucru judecat în penal decât în ce privește deciziile definitive de fond ale jurisdicțiilor de judecată.

Tribunalul,

Asupra acțiunii de față;

Ascultând pe părți în susținerile lor;

Având în vedere că acțiunea are de obiect a se obliga părătul Dumitru S. Pisău să remită societăților reclamante «The Westminster Oil Syndicate L-tđ» și «Standard Petroleum Exploration C-o L-tđ», tot avu-
tul lor ce i s'a încredințat în calitate de reprezentant și director general al acestor societăți, în România, avut

cuprinzând sumele de bani aflate în casă, terenuri, acte de proprietate, contracte, unelte, registre etc. într'un cuvânt tot ce constituie activul acestor două societăți;

Că în justificarea cererii lor, reclamantele susțin că pârâțul fiind revocat prin organele legale ale societăților — consiliile lor de administrație — din însărcinarea de Director și reprezentant general pentru România este obligat să le restituie averea, pe care o deține astăzi în mod arbitrar și fără cauză;

Având în vedere că din debateri și actele produse de părți în instanță, se stabilește, în fapt următoarele:

Pârâțul Dimitrie S. Pisău și tatăl său Simion Pisău, având în concesiune mai multe terenuri petrolifere în județul Prahova, condate lor prin diferite acte de concesiune, le cesionează prin actul de cesiune autentificat de acest Tribunal la No. 1892/913, d-lui Bertram E. Foster, cu prețul de lei 265.000, din care jumătate i s'a plătit în numerar, iar pentru cealaltă jumătate, întrucât Foster și-a rezervat dreptul de a ceda acest contract oricărei societăți ce se va forma sau este existentă la Londra pentru exploatarea terenurilor, pârâțul și tatăl său au luat asupra-le și garantat subscrierea a 1333 6 lei în acțiuni, urmând ca pentru cazul când subscripția nu se va face până la 30 Iunie 1913, să li se plătească și această sumă tot în numerar. Foster se mai obligă să mai dea vânzătorilor și o redevență de 8% din producția terenurilor condate; iar în caz de constituirea unei societăți pârâțul rămâne în drept să primească lei 562 0 în numerar sau 1124 0 lei în acțiuni ale societății;

La 9 Iunie 1913, Soc. Westminster, care se constituise la Londra încă dela 23 Ianuarie 1912, încheie cu pârâțul D. S. Pisău un contract de angajament prin care îl numește reprezentant al acestei societăți în România, cu salariu de 500 lire pe an, plus o deosebită remunerație de 100 lire anual, cu dreptul la un comision de 10 — 20 % din beneficiile nete, cu obligație de a-și consacra întregul timp afacerilor societății și de a se devota exclusiv acestor afaceri;

În baza acestui angajament, Soc. Westminster dă lui Pisău o procură generală prin care, odată cu dreptul de a reprezenta societatea înaintea tuturilor autorităților administrative și judiciare, și în toate raporturile cu terții, li conferă și dreptul de a poseda în numele și pentru societate întregul ei patrimoniu și cele mai întinse puteri administrative, îmbrățișând totalitatea operațiunilor sociale și chiar dreptul de a dispune și vinde orice avere mobilă sau imobilă aparținând societății. Totuși, prin scrisoarea din 24 August 1913, remițându-i procura, societatea îi pune în vedere că va exercita oarecari din puterile ce i se conferă numai după ce va obține autorizarea expresă a Consiliului de administrație și îl invită a răspunde de primire printr'o scrisoare prin care să se oblige a nu face uz decât de acele puteri menționate în procură pe cari consiliul din timp în timp le va autoriza expres în scris;

În calitatea lui de reprezentant, Pisău cere dela guvernul român autorizarea societății Westminster de a funcționa în țară cu un sediu secundar la Ploiești, avându-l pe el ca reprezentant general și obține această autorizare prin jurnalul Consiliului de Miniștri și a decretului regal No. 7037 din 21 Decembrie 1913;

Bertram Foster cumpărase dela d-nii Pisău, tatăl și fiul, terenurile petrolifere ale acestora, pentru Societ. Standard; cum, însă, această societate nu obținuse încă autorizarea de a funcționa în țară, însărcinează cu administrarea terenurilor ei petrolifere, până la obținerea acestei autorizațiuni, pe Soc. Westminster, iar la 1/14 Ianuarie 1914, Soc. Standard angajează, la rândul-i, pe pârâțul D. S. Pisău, în calitate de Director general și reprezentant pentru interesele sale în România, pe termen de 3 ani, cu onorariu de 1000—1200 lire pe fiecare an, o indemnizație de chirie de 120 lire anual, plus un comision de 3—7% din beneficiile nete, cu obligație de a nu se ocupa cu alte afaceri petrolifere pe compt pro-

prin, sau pentru alte persoane, —specificându-se, în același timp, în contract, că este încheiat ca o urmare a contractului care deja există între pârâț și Societ. Westminster;

În urma acestui contract pârâțul, în calitate de reprezentant al Soc. Westminster și în același timp și pe comptul Soc. Standard, continuă a administra întreprinderea, iar în executarea clauzelor actului de cesiune cu Bertram Foster, primește acțiunile subscrise de dânsii pentru restul de preț datorit, de 133 000 lei, plus alte acțiuni pentru suma de 112 400 lei, convenite pentru cazul constituirii societății, adică în total acțiuni pentru suma de aproximativ 250.000 lei;

La 4 Martie 1914, înainte ca Soc. Standard să fi obținut autorizațiunea legală de a funcționa în România, ambele societăți Westminster și Standard, cari, după cum au declarat prin reprezentantul lor, în instanță, ar fi constatată în urma unei inspecțiuni că pârâțul nu ține seamă de condiția sub care i s'a dat procura, de a nu uza de drepturile ce i se confereau decât după prealabilă autorizare și conform instrucțiunilor consiliului, cum și că averea lor este rău administrată, prin reprezentanții lor autorizați și pe baza deciziunilor consiliilor de administrație dau lui Bertram Foster două deosebite procuri prin care îl numesc mandatar al lor și împuternicit, între altele, de a revoca orice procură dată mai înainte de societate și astfel, cu aceste procuri, Bertram Foster vine în țară și în ziua de 20 Octombrie 1914, printr'o scrisoare adresată pârâțului îi notifică că-i retrage procura acordată de Soc. Westminster și că își ia deplina responsabilitate pentru conducerea afacerii. La aceasta, pârâțul răspunde printr'o scrisoare datată 27 Octombrie 1914, prin care contestă numitului dreptul de a-i revoca procura, deoarece el nu e procurist, ci director general pe termen fix și pe baza unui contract;

În ziua de 28 Octombrie, Foster notifică pârâțului, prin corpul portăreilor, o somațiune prin care declară că-l revocă din funcțiunea de director general și reprezentant al ambelor societăți și-l somează ca în aceea zi, la ora 4, când se va prezenta însoțit de portărel, la sediul societăților, să i predea întreg activul; dar la arătata oră, Foster prezentându-se, însoțit de portărel, la sediul celor două societăți, din acest oraș str. C. Enescu, unde se găsea prezinte și pârâțul Pisău, la somațiunea verbală ce-i face, acesta persistă în refuzul său de a preda averea;

În ziua de 1 Noembrie 1914, B. Foster face plângere Parchetului de Prahova, — cerând ca pârâțul Pisău să fie dat judecăței pentru delictul de abuz de încredere și, în urma cercetărilor făcute, Parchetul deschide acțiune publică contra lui Pisău, afacerea fiind trimisă la instrucție. — dar d-l jude instructor al cab. 1, prin ordonanța definitivă cu No. 125 din 15 Decembrie 1914, stabilește că faptul ce se impută pârâțului nu întrunește elementele constitutive ale delictului de abuz de încredere și declară că nu există caz de urmărire;

Parchetul făcând opozițiune, Camera de punere sub acuzare a Curței de Apel din București, prin decizia No. 11 din 12 Ianuarie 1915, confirmă ordonanța de neurmărire, adoptând în total motivele pe care este întemeiată;

În interval, B. Foster obținând din partea consiliilor de administrație ale ambelor societăți, prin procesele-verbale din 4 Ianuarie 1915, noui împuterniciri, — Soc. Standard a fost autorizată, la rândul-i, de a funcționa în țară, cu un sediu secundar la București publicându-se și procurile generale ale lui Foster ca reprezentant general al ambelor societăți, — în urmă de care s'a intentat acțiunea de față;

Având în vedere că acestea fiind faptele și din elt rezultând, în esență, că cele două societăți străine Westminster și Standard, au revocat prin organele lor legale, însărcinarea dată pârâțului, director și reprezentant lor general în România, numind un alt reprezentant general, pe B. Foster, cu mandatul de a lua

În primire întreg avutul societăților. soluțiunea litigiului depinde în mod exclusiv, de chestiunea de a se ști care este situațiunea juridică ce derivă din contractul intervenit între cele două societăți și părintul Pisău și deci, care este natura acestui contract; în special, dacă el are caracterul unui mandat revocabil prin simpla voință a mandantului, sau dacă, din potrivă, e vorba de un contract bilateral, de locațiune de servicii, care nu s'ar putea desființa înainte de termen decât pentru o cauză legitimă și în urma unei acțiuni în reziliere;

Având în vedere că din litera contractului dela 1/14 Ianuarie 1914, prin care Soc. Standard angajează pe Pisău, rezultă că cu începere dela 1/14 Noembrie 1913 îi conferă calitatea de director general și reprezentant pentru interesele sale în România, unde are un sediu secundar, pe un anumit termen și cu anumite condiții de plată; că, prin urmare, pentru a ne edifica asupra naturii contractului e necesar să verificăm care este, teoreticește, rolul și puterile unui reprezentant general în țară al unei societăți anonime străine, — cari sunt atribuțiunile unui director general și, atunci când ambele aceste calități sunt cumulate în persoana unuia și aceluiași agent, străin de consiliul de administrație, care este raportul juridic ce-l leagă de societate;

Considerând că societățile anonime sunt guvernate de reguli cu totul speciale, atât în ce privește numirea administratorilor, cât și în ce privește atribuțiunile lor: astfel, în primul rând, administratorii acestor societăți, ca mandatarii ai acționarilor, n'au decât puteri temporare, sunt revocabili la orice epocă, cu sau fără indemnitate și nu pot fi aleși decât dintre acționari; ei nu pot lucra, pe de altă parte, în mod individual, legea impunându-le deliberațiuni în comun, reuniți în consiliu de administrație;

Considerând, însă, că dacă consiliul, astfel constituit, este organul permanent al administrațiunii sociale, având mandatul de a îndeplini în mod colectiv toate actele și operațiunile cari constituiesc obiectul întreprinderii el dispune și de oarecare putere de delegațiune căci neputându-se întruni în permanență, e neapărat necesar, mai în totdeauna, pentru prompta expediere a afacerilor, să desemneze un agent fie din chiar sânul consiliului. — în care caz el ia denumirea de administrator delegat, — fie o persoană străină societății, un terț, care ia numele de director general și care devine, astfel, organul executiv al consiliului cu putere de a încheia toate afacerile hotărâte de acesta, de a exercita și răspunde la orice acțiuni judiciare de a face cumpărări și vânzări după planul hotărât de consiliu, de a angaja, supraveghia și conduce personalul, a mânuși fondurile, etc., cu un cuvânt de a administra cu puterile cele mai întinse, sub controlul, supravegherea și răspunderea consiliului;

Că, ceva mai mult, una din atribuțiunile esențiale ale consiliului de administrație fiind și aceea de a reprezenta și obliga societatea în raporturile cu terții, având semnătura socială ea este încredințată, de ordin, tot administratorului delegat, sau directorului general, în limitele atribuțiunilor lor, fie în mod exclusiv, fie cumulativ cu un membru al consiliului de administrație;

Considerând că în ambele aceste ipoteze, a unui administrator delegat din sânul consiliului, sau a unui director general străin de consiliu, acestia exercitând prin delegație o parte din atribuțiunile consiliului de administrație, sub conducerea și autoritatea lui, juridicește au calitatea unor mandatarii și sunt esențialmente revocabili;

Considerând, totuși, că nu rari sunt cazurile în cari directorul este simplu agent tehnic de execuțiune, însărcinat fiind cu un serviciu special, restrâns în anumite limite și cari necesită anumite cunoștințe, fără atribuțiuni administrative generale: acest director tehnic ne fiind de cât un simplu funcționar superior, nu are calitatea de mandatar, ci e legat în virtutea unui con-

tract de locațiune de servicii, care, în adevăr, nu se poate revoca prin voința unilaterală numai a uneia din părți;

Că, mai mult decât atât, sunt cazuri în cari toate aceste situațiuni și calități sunt cumulate într'o singură persoană, care poate fi, astfel, revocabilă ca director general sau administrator delegat și nu ca director tehnic;

Considerând că interesul practic al distincțiunii ce urmează a se face între directorul general și directorul tehnic fiind învederat, unul fiind revocabil *ad nutum* iar celalt nu, s'a căutat un criteriu care să permită a stabili cu precizie adevărata calitate a directorului; s'a decis, astfel, că, în primul rând, câtă a se avea în vedere nu titlul pe care directorul și l'a putut lua în contractul de angajament, ci estințierea reală a puterilor lui; că, prin urmare, se va considera ca director tehnic «agentul prepus la fabricațiune, sau la vânzare într'o uzină, sau în birouri, la supravegherea personalului sau la expediția afacerilor curente, dar fără influență asupra mersului general al afacerilor, nici asupra încheierii de contracte, rezervate consiliului sau mandatarilor lui»; se va considera, din potrivă, ca director general, revocabil, «agentul ale cărui atribuțiuni îmbrățișează ansamblul afacerilor sociale pentru cari i s'au transmis puterile Consiliului de administrație, spre a încheia contracte, a semna acte, a plăti sume de bani, etc.»;

Considerând că în cazul de față, din actele produse de părât în instanță se stabilește că în urma contractului de cesiune intervenit între el și B. Foster, pentru terenurile petrolifere ce părâtul poseda în țară, Societ. Westminster constituindu-se în mod legal în Londra, a numit pe părâtul Pisău în calitate de reprezentant al acestei societăți în România și obținând, apoi, autorizatiunea de a funcționa în țară, l'a împuternicit printr'o procură datată 14 August 1913, în calitate de singur reprezentant general legal, enunțând în corpul procurii întinsele puteri ce-i conferă;

Că, pe de altă parte, odată cu trimiterea procurii, Societ. Westminster, prin scrisoarea datată 15 August 1913, își rezervă de a autoriza expres anumite acte din cele enunțate în procură și îi cere să se obișue a nu face uz decât de acele puteri pe cari consiliul din timp, în timp, le va autoriza expres în scris;

Considerând că la 1/14 Ianuarie 1914, Soc. anonimă Standard din Londra convenind cu Westminster ca aceasta să administreze, în numele și pe socoteala celei dintâi exploatarea petrolifere și toate interesele sale în România, până când Standard va obține a fi recunoscută în mod oficial, în aceeași zi angajează la rândul-i, pe părâtul Pisău în calitate de director general și reprezentant al ei în țară pe timp de 3 ani, cu onorarii fixe indemnitate de chirie și beneficii proporționale, cu obligație de a nu se ocupa cu alte afaceri petrolifere, prevăzând în mod expres în contract că este încheiat ca o urmare a contractului care deja există între părât și Soc. Westminster;

Că, astfel, din chiar textul acestui din urmă contract rezultând că cele două angajamente contractate de Pisău față de aceste societăți sunt identice, unul fiind continuarea celui alt, iar patrimoniul de administrat unul și același și, prin urmare, fiind bine stabilit că drepturile și împuternicirile acordate părâtului de Societ. Standard sunt identice cu cele acordate lui de Societ. Westminster, anume enunțate în procura generală mai sus arătată, câtă a se examina, ținând seamă de principiile mai sus expuse care este natura juridică a contractului care îl leagă de societățile reclamante;

Având în vedere că atât procura cât și contractul din 1/14 Ianuarie 1914, în care părâtul este calificat director general și reprezentant pentru România îl învestește cu puteri generale, cuprinzând totalitatea administrațiunii sociale a sediului secundar, cu dreptul de a reprezenta în țară societatea față de terți și orice

autoritate administrativă sau judecătorească, având semnătura socială; de a da afacerilor impulsia sa personală, administrând în modul ce va crede el mai bun, cu toată inițiativa lăsată consiliului asupra unor anumite deciziuni de principiu; de a poseda în numele societăților întreg avutul lor; de a angaja și revoca personalul; de a face orice act sau contract; de a vinde sau cumpăra imobile; de a le lua sau da cu chirie; de a cumpăra tot felul de materiale și de a vinde toate produsele terenurilor petrolifere și, în fine, de a încasa toate sumele de bani, cum și de a face toate plățile, — ceace învederează că atribuțiunile părâtului nu au fost limitate la partea tehnică a întreprinderii, ele îmbrățișând ansamblul operațiunilor sociale;

Că, deși, prin scrisoarea din 15 August 1913, Societ. Westminster, remițându-i procura, își rezervă, pentru oarecari din puterile conferite, dreptul de a da din timp în timp o anumită autorizațiune expresă, această rezervă nu implică o restrângere a atribuțiunilor administrative ale părâtului, căci în definitiv, delegațiunea pe care consiliul de administrație o poate da unui director general nu poate merge prea departe, investindu-l cu dreptul de a dispune după bunul plac de averea societății, sau chiar de a administra, fără control, în toată libertatea, căci în cazul acesta consiliul s'ar deszisa de atribuțiunile sale. Intinderea puterilor și cerul activității directorului general urmând a fi fixată de Consiliul de administrație, directorul nu poate face din proprie inițiativă acte de dispozițiune, nici a modifica condițiile normale ale exploatațiunii fără aprobarea prealabilă a consiliului și chiar când se mărginește în limitele puterilor sale administrative, el încă lucrează sub controlul și răspunderea consiliului; faptul, dar, că în specie contractul de angajament enunță o rezervă, obligând pe părât a obține din când în când aprobarea prealabilă a consiliului pentru toate acele puteri de care poate uza potrivit procurei, evidențiază dreptul de inițiativă și control al consiliului, dar nu modifică întru nimic natura juridică a contractului în sine;

Că, de altfel, prin scrisoarea de răspuns din 24 August 1913, Pisău confirmând primirea procurei nici nu acceptă restricțiunile impuse, căci nu numai că nu se obligă a nu uza de puterile conferite fără autorizațiune prealabilă, dar și arată că față de conținutul și stilul scrisorii primite s'ar conveni să resetite procure;

Că, în tot cazul, chiar dacă s'ar admite că rezerva autorizațiunii prealabile a consiliului ar putea avea de efect ca părțul să nu poată uza de nici una din puterile enunțate în procură, fără o prealabilă autorizare, faptul că prin contractul ulterior de angajament din 1/14 ianuarie 1914, cu Soc Standard, nu mai figurează nici o restricție de asemenea natură și că părțul este numit pur și simplu director general și reprezentant pentru România mandatul ce-i conferă această calitate este esențialmente revocabil;

Având în vedere, înă că s'au invocat de părț în instanță ca mijloace de apărare:

1. Autoritatea sau influența deciziunii camerei de punere sub acuzarea a Curței de Apel din București și a ordonanței de neurmărire dată de d-l jude instructor cab 1, al acestui Tribunal, prin care s'a decis că nu este caz de a fi pus sub urmărire părțul Pisău, pentru delictul de abuz de încredere, susținând că întrucât aceste acte se întemeiază pe un fine de neprimire obligă Tribunalul civil mai ales că partea lezată s'a constituit parte civilă înaintea jurisdicțiunii de instrucțiune;

2. Că în specie nu poate fi vorba de aplicațiunea art 1553 c. c, invocat de reclamante în cursul desbatărilor, căci nu ne găsim în fața unui mandat pur și simplu, adică în fața unui act unilateral, întrucât între părț și cele două societăți s'au creat raporturi juridice și de interes cu caracter bilateral, de locațiune de servicii, cari îndreptățesc pe părț a deține documentele, registrele și întreg patrimoniul; și, în tot cazul,

chiar dacă există mandat, el are caracter bilateral, fiind dat și în interesul său de mandatar, fie în vederea dreptului său de redevență, fie în vederea beneficiilor stipulate prin contractele de angajament, fie în vederea calității sale de mare acționar;

3. Că, în specie nu poate fi vorba nici de aplicațiunea art. 1514 c. c, deoarece părțul nu este asociat însărcinat cu administrațiunea, nu este administrator, ci director general cu contract de locațiune de servicii; în afară de aceasta nu este asociat într'o societate de persoane, ci într'o societate de capital și, în tot cazul chiar de ar fi un administrator mandatar, mandatul nu e pur și simplu, ci e dat și în interesul său, în executarea unei convențiuni bilaterale de locațiune de servicii;

4. Că nu sunt aplicabile cazului nostru nici dispozițiunile art 122 c. com, dela societățile anonime pe acțiuni, deoarece Pisău nu e membru în consiliile de administrație ale societăților, nefiind ales de adunarea generală, ci director tehnic, adică un simplu locator de servicii, irevocabil;

In ce privește finele de neprimire întemeiat pe autoritatea lucrului judecat:

Având în vedere că prin citata ordonanță de neurmărire judele instructor declarând că nu există caz de urmărire contra lui D. S. Pisău pentru faptul de abuz de încredere, se întemeiază, în primul rând, pe considerațiunea că, inculpatul, cu tot refuzul de a restitui averea societăților, nu a avut intențiunea frauduloasă de a deturna ceva în profitul său și nici de a păgubi pe cineva; iar în al doilea rând pe considerațiunea că, apreciind asupra contractului de angajament intervenit între inculpat și societățile Westminster și Standard găsește că el are caracterul bilateral al unui contract de locațiune de servicii, ce nu se poate revoca și urmează a fi reziliat după regulile dreptului comun; că, în tot cazul, chiar dacă Pisău este un mandatar, mandatul este dat și în interesul său și, deci, irevocabil;

Că prin decizia Camerei de punere sub acuzare a Curței de Apel se confirmă această ordonanță, camera admițând în totul faptele și motivele pe cari se întemeiază;

Având în vedere că doctrina este unanimă în a recunoaște că deciziile emenate dela jurisdicțiunile de instrucțiune și în special ordonanțele de neurmărire ale judecătorilor de instrucțiune cum și deciziile camerilor de punere sub acuzare cari hotărăsc că acuzatul nu este în caz de a fi trimes înaintea instanțelor represive, nu au autoritate de lucru judecat decât în mod provizoriu, întrucât nu apără pe inculpat decât sub condiția de a nu se descoperi probe noi în sarcina sa;

Că astfel, autoritatea lucrului judecat neexistând în penal decât în ce privește deciziile definitive de fond ale jurisdicțiilor de judecată, deciziile camerei de punere sub acuzare și ordonanțele de neurmărire ale judecătorului de instrucțiune deși motivate în drept sau în fapt, nu pot avea nici o influență asupra civilului, chiar dacă persoana lezată s'a constituit parte civilă la instrucțiune;

Că, în vederea acestora, în cazul de față, faptul că prin considerentele ordonanței de neurmărire judele instructor găsește că inculpatul Pisău este un locator de servicii și nu mandatar pur și simplu al societății reclamante, nu poate lega întru nimic Tribunalul, neputând fi vorba de autoritate de lucru judecat;

Că de altfel, întrucât prin ordonanță se stabilește că Pisău nu a lucrat cu intențiune frauduloasă, chestiunea naturii contractului era cu totul secundară în procesul penal, de oare-ce lipsind intențiunea de fraudă, delictul de abuz de încredere nu ar fi avut ființă, chiar dacă s'ar fi decis că Pisău este un simplu mandatar; că, prin urmare, contradicțiunea ce ar putea naște între decizia penală și cea civilă în ce privește calificarea contractului, neavând nici o importanță, Tribunalul civil are deplină libertate de apreciere, chiar dacă am admite

că ordonanțele judeului de instrucțiune au puterea de lucru judecat;

Că, ceva mai mult, întrucât înaintea judeului instructor nu a figurat ca parte civilă de cât Soc Westminster căci Soc. Standard reclamantă în acțiunea de față, n'avea încă ființă, nefiind autorizată de a funcționa în țară, iar avutul trecut în patrimoniul lui Standard se găsea sub administrația lui Westminster, autoritatea lucrului judecat nu ar putea fi opusă nici din acest punct de vedere, nefiind identitate de persoane;

Că astfel, excepțiunea urmează a fi privită ca nefondată și ca atare a fi respinsă;

Având în vedere, mai departe, că nici a doua obiecțiune ridicată de pârât nu poate fi privită ca serioasă, de oare-ce, în primul rând, este inexat în fapt, ca și în drept, că contractul de angajament intervenit între el și societăți ar avea caracter bilateral, căci făcând chiar abstracție de dispozițiunile speciale consacrate de codul de comerț în ce privește administrațiunea societăților anonime contractul menționat nu constituie o locațiune de servicii;

Considerând că, în adevăr, faptul că pârâtul contractează o obligațiune de a face și îndeplini anumite acte și lucrări pe seama societăților reclamante, de la cari a primit această însărcinare și că, fie direct, întru cât primește un salariu, fie indirect, ca acționar și ca părtaș la o redevență din produsul terenurilor ce a vândut, este interesat ca societățile să prospereze, nu imprimă în mod necesar contractului caracterul unei locațiuni de servicii;

Considerând că esențialul caracter care distinge un mandat, de o locațiune de servicii, este că mandatarul se însărcinează de a face un lucru pentru mandant și în numele său de a săvârși un act pentru mandant, pe care-l reprezintă față de terți, cu cari tratează în numele aceluia pe care-l reprezintă, spre deosebire de locatarul de servicii care, deși lucrează și el pentru patron, nu-l reprezintă, nu lucrează în numele său; aceste două contracte se deosebesc, dar, prin caracterul reprezentațiunii, care este esențial mandantului și lipsește în locațiunea de servicii, cum și prin faptul că cel dintâi este unilateral, chiar când e salariat, iar celalalt e bilateral în toate cazurile;

Considerând că în specie însărcinarea pârâtului fiind esențialmente reprezentativă, de oare-ce în tot ceea ce constituie operațiunile sociale și în toate raporturile cu terții el lucrează în numele și pe seama reclamantelor, aceasta învederează că ne aflăm în fața unui mandatar investit cu anumite puteri administrative și nu în fața unui locatar de servicii;

Că, prin urmare, nu se poate susține că dispozițiunile art. 1553 c. c., în virtutea cărora mandantul poate, când vrea, să revoace pe mandatar, n'ar fi aplicabile chiar în cazul nostru, în care, ceva mai mult e vorba de reprezentantul și mandatarul general al unei societăți anonime pe acțiuni;

Având în vedere, însă că se mai susține că chiar dacă Pisău ar fi un mandatar, mandatul este creat și în interesul său, de oare-ce este interesat în afacere și că așa fiind are caracter bilateral și este irevocabil;

Având în vedere că, mai întâi, faptul că un mandatar este salariat nu ridică mandatului dreptul său, absolut, de a-l revoaca după voință legea nefăcând din acest punct de vedere nici o distincțiune între mandatul gratuit și cel salariat; că pe de altă parte, dacă, în principiu, e de necontestat că mandatul dat nu numai în interesul mandantului dar și în acela al mandatarului, sau al unui terț nu este revocabil, întrucât contractul devine, atunci, bilateral, nu e mai puțin adevărat că, chiar în această ipoteză, nu poate fi vorba de interesul unui mandatar care are de primit un salariu, căci altfel, orice mandat salariat devine irevocabil. Mandatul dat în interesul mandatarului este, în primul rând, acela în care el este condițiunea, urmarea sau executarea unui deosebit contract în care figurează

și mandatarul și care, deci constituie o clauză a aceluia contract cu caracter bilateral;

Având în vedere că în speță, interesul unic al pârâtului, de a primi salariul convenit și beneficiile acordate cu același titlu, nefiind suficient pentru a se admite că mandatul e creat și în interesul său, nu s'a produs în instanță nici un alt contract în care să figureze obligațiunea societăților de a-l avea de mandatar căci nici în contractul de vânzare al terenurilor petrolifere ale pârâtului, nici în actele constitutive ale societăților reclamante nu se cuprinde o asemenea obligațiune; că, prin urmare, simpla calitate de acționar și redevența ce i se cuvine în virtutea contractului de vânzare a terenurilor neputându-i conferi un drept de preferință față de ceilalți acționari cari s'ar găsi în aceeași situație, mandatul nu poate fi privit ca dat și în interesul pârâtului;

Că, astfel, mandatul fiind unilateral și deci, revocabil, obiecțiunea cată a fi înlăturată;

Având în vedere că o a treia obiecțiune ridicată de pârât e că dispozițiunile art. 1514 c. c., în virtutea cărora, într-o societate civilă, asociatul însărcinat cu administrațiunea printr'un act posterior contractului de societate, se poate revoaca ca un simplu mandatar, nu și pot avea aplicațiunea în speță;

Având în vedere că, dacă este exact, în fapt, că pârâtul Pisău nu este un asociat administrator, ci un director general, strein de consiliul de administrație, care n'ar intra în prevederile citatului art. 1514 c. c., e cert, totuși, că și acest din urmă text consacră, la rândul-i, principiul revocabilității administratorului delegat, numit printr'un act posterior actului constitutiv al societății, asimilându-l cu un mandatar pur și simplu și făcând astfel, o nouă aplicațiune a dispozițiunilor art. 1553 c. c.,

Considerând, în fine, că o ultimă obiecțiune a pârâtului e că nici dispozițiunile art. 122 c. com. dupe cari societățile anonime sunt administrate de unul sau mai mulți mandatar timporali, revocabili, asociați sau nu, nu sunt aplicabile cazului de față, de oare ce pârâtul nefiind membru al consiliului de administrație, numit de adunarea generală a acționarilor, ci un simplu director tehnic, un terț care a contractat cu societatea ca locator de servicii, nu ar fi revocabil în sensul art. 122 c. com.;

Având în vedere că, examinând mai sus natura contractului intervenit între pârât și societățile reclamante și stabilind că el investeste pe pârât cu puteri generale îmbrățișând totalitatea administrațiunii sociale a sediului secundar, calificativul de director tehnic pe care acesta și-l atribuie e departe de a corespunde realității faptelor;

Considerând că, în adevăr, în marile industrii se poate concepe eventualitatea că, pe lângă directorul general, investit prin delegațiune cu plenitudinea atribuțiunilor de caracter administrativ ale consiliului de administrație, fiind h'ar numai pentru conducerea unui sediu secundar, să se mai alăture și unul sau mai mulți directori tehnici, cu atribuțiuni speciale, limitate la o parte determinată a întreprinderii, niște adevărați funcționari superiori care n'au nici reprezentanța, nici semnătura socială, ci se mărginesc la rolul unor simpli agenți de execuțiune însărcinați cu un serviciu special, cărora se consacră în mod exclusiv, în schimbul unui salariu și în virtutea unui angajament pe un timp determinat;

Considerând, însă, că nu acesta este cazul nostru, în care, după cum s'a stabilit mai sus, pârâtul Pisău e recunoscut și calificat prin însuși contractul de angajament, ca singurul reprezentant pentru România al societăților reclamante și ca directorul general al sediului secundar, investit cu cele mai întinse puteri administrative, în virtutea cărora deține și exploatează întreg avutul societăților, plătit cu un salariu considerabil și

el însuși mare acționar și concedent, către societăți, al unor terenuri petrolifere de o valoare însemnată;

Considerând, în fine, că chiar dacă, în cazul cel mai favorabil părțului, am admite că în persoana lui pârâtul întrunește o dublă calitate, pe cea de reprezentant și director general cu atribuțiuni de caracter administrativ și pe cea de director tehnic, însărcinat în special cu conducerea instalațiilor petrolifere, faptul nu ar fi de natură a schimba întru nimic soluținea litigiului;

Considerând că, în adevăr, în această dublă a lui calitate, e cert că pârâtul ar deține avutul societăților nu în virtutea funcțiunii lui de director tehnic, care se poate perfect concepe fără ideea de posesiune a averii societății, ci numai în puterea calității lui de reprezentant pentru România și de director general cu atribuții administrative, în virtutea căreia se înțelege că e singurul deținător al întregului activ;

Că, astfel, dacă în calitate de director general pârâtul este revocabil, aceasta este suficient pentru ca el să fie obligat a restitui de îndată averea, pe care continuă să o dețină și refuză a o restitui, deși i s'a notificat revocarea mandatului; iar dacă, pe de altă parte în calitatea sa de director tehnic pârâtul n'ar putea fi revocat din funcțiune decât pentru cauză legitimă, în urma unei acțiuni în reziliere, faptul nu prezintă nici o importanță pentru proces, de oarece în această calitate nu ar avea nici un titlu spre a reține întreg acest avut;

Considerând dar, că o dată fixați asupra caracterului contractelor intervenite între pârât și societățile Westminster și Standard și stabilit fiind că mandatul său este revocabil, mai rămâne de examinat dacă în condițiunile în care i s'a notificat revocarea, pârâtul mai poate pretinde că păstrează și astăzi calitatea de mandatar și, deci dreptul de a deține averea societăților;

Având în vedere că prin procura din 4 Martie 1914, Soc. Westminster, prin reprezentanții săi autorizați, Hary Seymour Foster și Bertram Foster, administratori numind ca mandatar al ei în România pe Bertram Foster, îl autoriză, între altele, de a revoca procura dată de societate, la 14 August 1913, pârțului D. S. Pisău;

Că printr'o deosebită procură cu aceiași dată, Soc. Standard, prin reprezentanții săi autorizați, Hary Seymour Foster și Piere de Limay, administratori, numind ca mandatar al ei în România pe același Bertram Foster, îl autoriza de asemenea de a revoca orice procură dată mai naintă de societate, în cazul când mandatarul va crede util;

Având în vedere că, în baza acestor procuri, Bertram Foster, în calitatea sa de mandatar, a notificat pârțului, la 28 Octombrie 1914, prin corpul portăreilor de Prahova, o somațiune prin care declară că'l revocă din funcțiunea de director general și reprezentant al ambelor societăți și'l invită a'i preda întreg activul; că în aceiași zi prezentându-se, însoțit de portărel, la sediul Soc. Westminster din Ploești str. C. Eneșcu, din procesul-verbal cu acea dată, dresat de portărelul Ion Mihăilescu, se constată că pârâtul a refuzat a restitui și preda averea societăților, declarând că în calitatea sa de director general va continua să administreze, întrucât contractele ce are cu cele două societăți nu pot fi revocate nici chiar de consiliul de administrație, ci numai reziliate de justiție, dacă e cazul;

Având în vedere că prin decisiunile ulterioare din 4 Ianuarie 1915, ambele consilii de administrație ale Soc. Westminster și Standard acordând noui imputerniciri mandatului lor Bertram Foster, ratifică și confirmă toate actele îndeplinite de numitul în România, dela sosirea lui în țară, în virtutea procurilor date lui din partea celor două consilii în ședință din 4 Martie 1914 și purtând această dată; prin consecință, confirmă revocarea procurei și mandatului dat pârțului D. S. Pisău, căruia îi retrage toate puterile; confirmă, de asemeni, din nou, mandatul acordat lui B. Foster ca singur reprezentant al societăților, în România, și-l au-

toriză să primească de la pârât tot activul Societăților să'i dea descărcare, iar în caz de refuz să se adreseze justiției;

Că, în urma acestora, Soc. Standard obținând, la rândul-i autorizarea de a funcționa în țară cu un sediu secundar la București, având de reprezentant general pe B. Foster procura acestuia a fost publicată conform dispozițiunilor codului de comerț, așa că toate formele legale se găsesc îndeplinite;

Că, în aceste condițiuni, calitatea pârțului, de director general și reprezentant al societăților reclamante ne mai având ființă și întrucât reprezentantul lor actual este imputernicit legalmente a lua în primire întreg activul, cererea reclamantelor, de a se obliga pârâtul să le predea toată averea lor, pe care în prezent o deține în mod arbitrar și fără cauză, e pe deplin justificată;

Considerând, totuși că prin concluziunile scrise depuse la dosar, pârâtul, pentru a justifica opozițiunea sa de a restitui averea societăților, mai invoacă în favoarea lui și dreptul de retențiune;

Considerând că această justificare nu poate fi ținută în seamă, în primul rând pentru motiv că nu a invocat acest drept în cursul desbaterilor, anunțându-l pentru prima oară numai în concluziuni și apoi, pentru motivul că pârâtul nu și-a valorificat încă pretențiunile și pretenziunile lui drepturi de creanță;

Considerând, apoi că s'a mai susținut de pârțului Pisău, că așa cum e formulată acțiunea, obiectul ei este insuficient determinat, nearătându-se și nedovedindu-se ce anume acte și documente și ce anume avere pretinde să i se restituie;

Având în vedere că atunci când reclamantele cer ca pârâtul să fie obligat să le predea întreaga avere ce i-au încredințat și pe care o deține ca mandatar, numai el nu poate pretinde că obiectul cererii este nedeterminat, întrucât numai el este acela care cunoaște situația actuală a activului;

Că, astfel și această ultimă obiecțiune urmând a fi înălțată, pentru toate aceste considerente acțiunea cată a fi privită ca fondată și ca atare a fi admisă;

Având în vedere, în sfârșit, că după dispozițiunile art. 129 pr. c., execuțiunea provizorie a unei sentințe pronunțată în prima instanță va putea fi încuviințată, cu sau fără cauțiune, după împrejurări, ori de câte ori va fi pericol vădit în întârziere;

Că, astfel, în specie, întrucât, pentru motivele mai sus expuse, cererea societăților reclamante, de a li se preda activul, e de natură urgentă, ori-ce întârziere fiind de natură a le cauza prejudicii considerabile, Tribunalul în aprecierile sale găsește că e locul a se încuviința execuțiunea provizorie a sentinței, fără dare de cauțiune;

Pentru aceste motive, redactate de D-l Judecător Al. Teodorescu, Trib. admite. etc.

Al. Drăghiceanu; Al. Teodorescu; I. Verzea

Curtea de apel din Alger

— 17 Februar 1911 —

Apel.—Materie civilă.—Tardivitate.—Ordine publică.—Proponerea nulității din oficiu.

Decăderea care rezultă din tardivitatea apelului, fiind privitoare la regula și la ordinea jurisdicțiunilor, este de ordine publică și, ca atare, trebuie să fie opusă de judecători din oficiu.

(Din D. P. 1911. 2. 214).

OBSERVAȚIE. — Acest punct fiind constant atât în doctrină cât și în jurisprudență, de aici rezultă că părțile pot propune nulitate în orice stare a pricinii, și chiar pentru prima oară

inaintea Curței de casație. Cpr. Cas. fr. D. P. 1904. I. 109; Cas. rom. Bult. 1913, p. 244 și *Curierul Judiciar* din 1913, No. 31, p. 372 (rezumate), etc.

Mai mult încă, judecătorii sunt datori să anuleze apelul și chiar recursul în casație din oficiu, de câteori părțile nu propun nulitatea. Cas. Belg. Sirey, 1910. 4. 15 și *Dreptul* din 1910, No. 82, p. 660 (cu nota confratelui S. Rădulescu).

Motivul pentru care apelul tardiv trebuie să fie respins din oficiu, este că hotărârea primilor judecători fiind rămasă definitivă prin neapelare, judecătorii din al doilea grad nu mai au ce judeca. Acești judecători nu pot, în adevăr, să se pronunțe decât numai asupra hotărârilor date în prima instanță, iar nu și în ultim resort. Cum ar putea ei, în adevăr, să infirme sau să reformeze ceea ce nu mai poate fi schimbat și

ceea ce, în ochii legii, se presupune a fi expresiunea adevărului (*pro veritate habetur*). Cpr. Troplong, *Préscription*, I, 51, pag. 61. Vezi, în același sens, Le Roux de Bretagne, *Nouveau traité de la prescription*, I, 25, p. 24; Garsonnet, *Tr. théorique et pratique de procédure*, V, 2981, pag. 847 urm. (ed. a 2-a revăzută de Ch. César-Bru, prof. la facultatea din Aix-Marseille), precum și alte autorități citate de d-l profesor D. Alexandresco, tom. XI, p. 46, nota 3.

Aceeași soluție este admisibilă nu numai în materie civilă și comercială, dar și în materie represivă. Cas. fr. Sirey, 1908. I. 60; C. Paris, *Dreptul* din 1882, No. 12, pag. 104; Faustin Hélie, *Instruction criminelle*, VI, 3001, pag. 762 (ed. a 2-a); Alexandresco, tom. XI, pag. 47. Vezi de același autor, *Droit ancien et moderne de la Roumanie*, pag. 315, 316. (N.R.)

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE *)

CASATIE S. I

Recurent Al. Bellu și Irina Câmpineanu prin d-l avocat M. Antonescu.

Intimat Ministerul de finanțe prin d-l avocat Stoicescu.

***Perimare.—Dacă chematul în garanție poate cere și perimarea acțiunii principale? — Interes comun. — Admisibilitate. — Art. 257 din procedura civilă.**

În ceea ce privește perempțiunea este indivizibilă nu numai instanța în care obiectul litigiului este indivizibil, sau când reclamantii sau intimații sunt legați între ei printr'un raport de solidaritate, dar chiar și aceea unde părțile sunt legate între ele printr'un interes comun.

Prin urmare acela care este chemat în garanție de către pârît, are interes să ceară nu numai perimarea chemării în garanție, dar și perimarea acțiunii principale, de oarece deși perimarea acțiunii principale nu ar împiedica în principiu o nouă acțiune din partea reclamantului, totuși ar putea să aibă alt rezultat, în cazul când până la intentarea unei asemenea acțiuni s'ar fi împlinit termenul prescripției, și pentru un asemenea caz este evident interesul chematului în garanție de a i-se admite cererea de perimare și a acțiunii principale. (Cas. s. I. decizia No. 153 din 4 Martie 1916, prin care s'a casat sentința Trib. Ilfov s. III No. 166/915).

CASATIE S. II

Recurentă Firma Calmy et Comp. prin S. R. Kalmi asistat de d-l avocat Ed. Baeram.

Intimat I. Lincal, lipsă.

Poprire.—Instanță de validare.—Declinarea competenței.—Efecte.—Nulitatea ordonanței de poprire.—Art. 456 din procedura civilă.

I-acă instanța care a încuviințat poprirea și-a declinat competența de a judeca cererea de poprire, prin efectul acestui declinatoriu de competență cade dela sine și ordonanța de poprire, de oare ce o instanță necom-

petentă să judece însăși cererea de poprire, este deopotrivă incompetentă să încuviințeze poprirea. Instanța de trimitere dar urmează să ordone o nouă poprire, fiind-că în afară de cererea introductivă și de plata taxelor, care rămân dobândite părții, nici o altă măsură încuviințată de judecătorul incompetent nu mai rămâne în picioare. (Cas. s. II decizia civilă No. 41 din 12 Februarie 1916, prin care s'a casat sentința No. 1520/915 a Tribunalului Ilfov secția II com. cum și jurnalul acelui tribunal No. 1502 din 19 Februarie 1915).

CASATIE S. III

Recurent Marin Manescu prin d-l avocat M. Sipsom

Intimat Ministerul de Finanțe prin d-l avocat C. Marinescu

Contrabandă vamală neflagrantă. — Proces-verbal de constatare. — Dacă trebuie aprobat de Ministerul de Finanțe. — Art. 210 din legea vamilor.

Procesele verbale de constatarea contrabandelor vamale neflagrante pot fi combătute prin toate probele de drept comun, aceste probe fiind lăsate la aprecierea judecătorilor, asemenea procese-verbale nefiind supuse formalității aprobării lor de către Ministerul de Finanțe. (Cas. s. III decizia No. 241 din 29 Aprilie 916, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței No. 145/915 a Tribunalului Prahova secția III-a).

*) Cele însemnate cu steluță vor avea a se publica în întregime ulterior. (N. R.)

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l avocat Ion Bacicu sau incasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matcă, iar cei din capitală să plătească ea și până acum, vechiului nostru încasator C. Petculescu.